

Ἰπάρχει καὶ ἄλλη τις ἀντίθεσις, ἀλλὰ θελ-
κτικὴ αὕτη, μεταξὺ τοῦ μειδιήματος καὶ τῶν
δακρύων. Παρέχει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ ἐνδιαφέ-
ρον θέαμα δύο ἐκφράσεων ἀντιθέτων παραγομέ-
νων ταύτοχρόνως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου· ἡ
δὲ ψυχὴ βλέπει μετ' εὐχαριστήσεως, ἐν τῇ
πάλῃ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὀδύνης ἥτις συνάπτε-
ται ἐπὶ τῆς μορφῆς, τὴν νίκην, τότε τούλαχι-
στον μένουσαν εἰς τὴν χαράν.

Ἐν τοῖς παιδίοις πρὸ πάντων δυνάμεθα νὰ
παρατηρήσωμεν τὸ κρᾶμα τοῦτο τοῦ γέλωτος
καὶ τῶν δακρύων. Ἐπιφαίνεται μεθ' ὅλης τῆς
χάριτος τῆς ἡλικίας των, ἀλλὰ συγχρόνως μετὰ
τοῦ ἐπιπολαίου χαρακτήρος, ὅστις προσιδιάζει
εἰς τὴν στοιχειώδη ταύτην περίδον τῆς ζωῆς·
δι' ὃ στερεῖται τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ θελγῆ-
τρου, ἅτινα ἔχει ἐν τῇ ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ.

Τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς εἶνε εὐδιάγνωστα ἐκ
τῆς διαφορᾶς τῶν συνοδευουσῶν αὐτὰ ἐκφράσε-
ων, διότι ὅλον τὸ πρόσωπον ἐκφράζει εὐάρεστον
συναίσθημα. Πρὸ πάντων ἐν ταῖς συγκινήσεσι
οἷα ἡ ἐκ τοῦ ἔρωτος, τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς
ἀπελευθερώσεως ἀπὸ μεγάλου κινδύνου ἢ μεγά-
λης ἀνησυχίας, τὰ δάκρυα βέουσι ἡσύχως, χω-
ρὶς νὰ ἐρυθραίνωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρό-
σωπον. Διότι ἐν τοῖς διαχυτικοῖς αἰσθημασι ἡ
χαρὰ καθιστᾷ μὲν ἐνίοτε ἐρυθρόν τὸ πρόσωπον,
ἀλλὰ δὲν συνεπάγεται συμφορήσιν αἵματος ὡς
συμβαίνει ἐν τῇ ὀδύνῃ.

Κ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅπως ἐν μὲν τοῖς ἐπαί-
νοις τῶν φίλων εὐρίσκωμεν τὴν ὑποκρυπτομένην
συμβουλὴν, ἐν δὲ τοῖς τῶν ἐχθρῶν τὴν ὑποκρυ-
πτομένην ἐπικρίσιν, ἐπωφελώμεθα δὲ ἀμφοτέρων.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος εἶνε τὸ μόνον
πράγμα, διὰ τὸ ὅποιον οὐδέποτε μεταμελώμεθα.

Ἡ μεγάλη πολιτικὴ, ἡ καιροσκοποῦσα καὶ
ἐνεργοῦσα ἐν δέοντι, ἀποτελεῖται ἐξ ὑπομονῆς
καὶ τόλμης.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

(Μῦθος Κριλώφ).

«Νικόλα, πρὶν μᾶς διώξουνε καὶ πάλι σὺν ἀρνάκια,
ἔτὴν τάξι, ἔλα πᾶμε

ἔτὸν κῆπο νὰ μαζέψωμε ὀλίγα καστανάκια.»

—Σπύρο, τὰ κάστανα αὐτὰ ἐμεῖς δὲ θὰ τὰ φᾶμε.

Ἐἶνε τὸ δένδρο ὑψηλό, καὶ δὲ θὰ ν' ἀναβούμε,
ὥστε τὰ κάστανα ποῦ λές, νὰ φᾶμε δὲ ἴμοροῦμε

—Καὶ τότε, γιατί ἔχομε ἀγαπητέ μου, κρίσι;
δύναμη ὅπου δὲν χωρεῖ, ἡ τέχνη ἄς ἐνεργήσῃ.
Ἐγὼ ἴα τὰ σοφίσθηκα· θὰ ἰδῆς τὸ τί σκοπεύω·
βοήθησέ με ἔστο κλαδί τὸ πρῶτο νὰ ἀναίθω,
κ' ἐκεῖ εὐρίσκομε τὸν τρόπο

κάστανα νὰ χορτάσωμε, δίχως διόλου κόπο.»

Ἐἶπε, καὶ τρέχουν μὲ ὀρμὴ τίς νὰ πραιοζυγώσῃ.

Ἐδ' ὁ Νικόλας βοήθει τὸ σύντροφο ν' ἀναίθῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ ἰδρωτᾶς τοῦ καταίθῃ,
καὶ τέλος πάντων ἔκαμε τὸ Σπύρο νὰ σκαλώσῃ.

Ἐλευθερία ἦρε κ' εἰς τὸ Σπύρος κ' ἡσυχία

ἴσ' ἄν ἔς κελλάρι ποντικός· μεγάλη νύχια!

Κάστανα ἦρε πλησμονή, νὰ φάγῃ καὶ ν' ἀφήσῃ,
τόσα, ποῦ ἴαν ἀδύνατο κανεῖς νὰ τὰ μετρήσῃ.

Ἐἶχε νὰ φάγῃ καὶ νὰ κρῦψῃ,
καὶ εἰς τὸ φίλο του νὰ ῥίψῃ.

Μικρὸ ἴμως κέρδος ἔλαχε τοῦ ἀγαθοῦ Νικόλα.

Ἐνῶ ἐστέκετ' ὁ πτωχὸς καὶ ἔγλυψε τὰ χεῖλια,

ὁ Σπύρος μας τὰ κάστανα τὰ ἐσυνάθροισ' ὅλα

τοῦ δὲ συντρόφου ἔριχνε μόνο τὰ ἔξω φύλλα.

Ἐπὶ τὸν κόσμον εἶδ' ἀνθρώπους

ὅπου μὲ χίλιους τρόπους

νὰ ὑψωθοῦν οἱ φίλοι των τοὺς ἔσπρωχναν μὲ ζῆλο,
καὶ ὁμως ἔπειτ' ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶδαν οὔτε φύλλο.

Π. Α. Α.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα ἀνεγράφη ἡ προτροπὴ βαρυ-
τίμου καλλιτεχνικοῦ δώρου πρὸς τὸν διάδοχον Κων-
σταντῖνον ὑπὸ τοῦ ἐν Μαγκεστρία Ἑλληνος προξέ-
νου κ. Σ. Χατζοπούλου. Τὸ δῶρον τοῦτο εἶνε βυ-
ζαντινὸν λάβαρον μεγέθους περὶ τὸ ἡμισυ γαλλικὸν
μέτρον ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Τὴν ἐπομέ-
νην περιγραφήν παραλαμβάνομεν ἐκ καθημερινῆς
συναδέλφου, τῆς «Ἀκροπόλεως».

Ὁ ἰστός, ἀφ' οὗ τὸ λάβαρον ἤρτηται εἶνε ἐκ συμ-
παγοῦς (massif) ἀργύρου τριῶν περίπου ἑκατοστομέ-
τρων διαμέτρου καὶ περιελίσσεται ὑπὸ πυκνοῦ κλά-
δου δάφνης ἀνθοῦσας, ἐκ χρυσοῦ συμπαγοῦς. Ἡ λα-
βὴ τοῦ ἰστοῦ ἀπολήγει εἰς γλυφὴν τινα κωνοειδῆ ρω-
μαιοβυζαντινοῦ ρυθμοῦ, φέρουσαν ἐν εἶδη δακτυλίων
δύο σειρὰς πολυτίμων λίθων ἐξ ὧν τὰ λυχνίτων, ἡ
καρχηδονίων λίθων λεγομένων (grenat) καὶ ὀκτώ
καλαΐδων (turquoise). Τὴν κορυφὴν δὲ τοῦ ἰστοῦ ἀπο-
τελεῖ στέφανος δάφνης ἐκ μίλτου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
εὐρίσκεται τὸ γνωστὸν βυζαντινὸν σύμπλεγμα τῶν
γραμμάτων Χ καὶ Ρ ἐξ ἀμειβοῦς χρυσοῦ.

Κάτωθεν τοῦ ἐκ δάφνης στεφάνου τούτου ὑπάρχει
ὁ ὀριζόντιος ἰστός, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπλοῦται πρὸς τὰ
κάτω τὸ λάβαρον. Εἶνε δὲ ὁ ὀριζόντιος οὗτος ἰστός
ἐξ ἀργύρου μὲ ποικίλματά τινα ἐπίχρυστα κατὰ τὸ μέ-
σον καὶ φέρει τρεῖς μεγάλους λυχνίτας. Δύο μὲν κατὰ
τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα ἔχοντες μέγεθος λεπτοκαρῶν
ἕνα δὲ ἐπὶ τοῦ κέντρου ἔχοντα μέγεθος ἐρεβίνθου.

Τὸ κυρίως δὲ λάβαρον, ἦτοι τὸ ἐν τῇ πραγματικῇ-
την ἐξ ὑφάσματος ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ ἀναρτώμενον εἶνε
πλάξ ἐξ ἐπίχρυσου ἀργύρου μετ' ἐλαφρῶν πτυχῶν
καθ' ἑκάτερον τῶν ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίου ἰστοῦ ἄκρων αὐ-
τῆς. Ἐν τῇ μέσῃ φέρει μετὰλλιον ἐξ ἀργύρου περι-
βαλλόμενον ὑπὸ λεπτοῦ δακτυλίου ἐκ χρυσοῦ. Τὸ με-
τάλλιον τοῦτο παριστᾷ ἐν ἀναγλύφῳ δοφροστεφῇ τὴν